

A Társaság

Kollerich Pálné

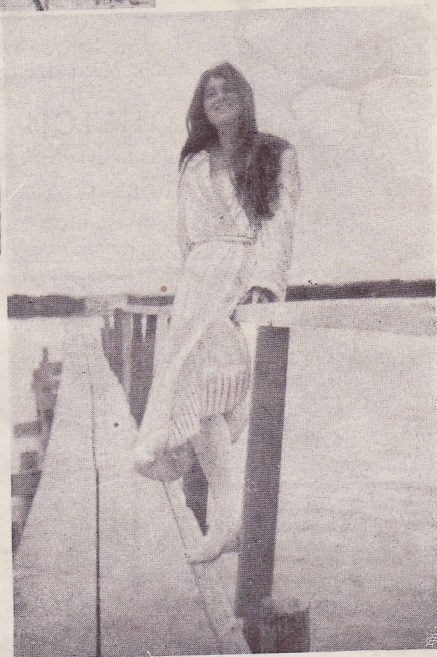
Tömöry Mariette

Burger Mancsi

Kiss Margit

Kiss Ily

Balaton-Földvár : nyári emlékek.

Szabó Nándor felvételei.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., felemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

A T Á R S A S Á G

hasábjaira előkelőbb cégek részéről hirdetések feladhatók a kiadó-
hivatalban, IV., Reáltanoda-utca 18. Telefon: József 25-11.

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihullástól vagy megöszüléstől
meg akarja védeni, úgy használjon TANNIBETUL
haj- és fejbőrápoló szert. — Száraz, vékonyzálu
hajnak használjon ZSIROS „TANNIBETUL“-t.
Zsiros hajnak és erős bőrhámlású fejbőrnek
használjon SZÁRAZ „TANNIBETUL“-t.
Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, droguériában és
illatszertárban. — 6 üveg vételnél bérmentesen
szállítok. — Egyedüli készítője:
DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

Ifj. Gonda Béla:
FIATAL LÁNY OTTHON.
Ára füzve 6.— kor., disz-
kötésben 10.— kor.
FIUK KÖNYVE.
Ára 6.— kor., portó 45 fill.
Megrendelhető a szerző-
nél: I., Budafoki-ut 22.

Levélpapírt, borítékot leg-
finomabb kivitelben
szállít

FRÖHLICH ÉS
FELDMANN

Budapest,
VII., Kertész-utca 43. sz.

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros
IV., Egyetem-utca 3. sz.
Telefon: 169-97.

Belvárosi Színház

IV., Koronaherceg-utca 6. sz.
Telefon: 93-16. Telefon: 93-16.

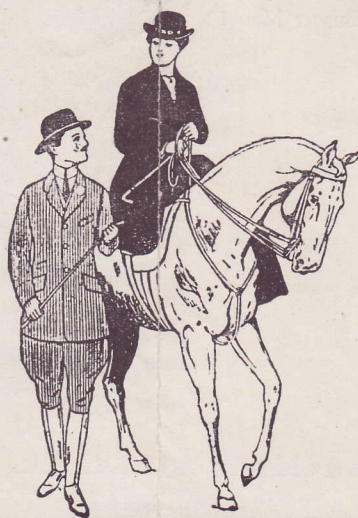
Kék orgonák

GÁBOR Andor — SZIRMAI Albert operettje

Ugyanaz balra

HARSÁNYI Zsolt kis drámája

Kezdeté fél 8 órakor.

LITKE

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

LOHR MÁRIA - KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
VIII., Baross-utca
85.

Telefon: József 2-37.

Fiókok: II., Fő-utca
27, IV., Eskü-ut 6,
Kecskeméti-utca 14,
VI., Andrassy-ut 16,
VI., Teréz-körút 39,
V., Harmincad-u. 4,
VIII., József-körút 2.

A főváros első és legrégibb
csipketisztító-, vegytisztító és
kelfestőgyári intézete ala-
pitva 1867. évben.

Külföldi parfümök

Ajánlok LEGFINOMABB PARFÜMÖKET dekánt:
Coeur de Jeanette, Chevalier d'Orsay, Quelques fleurs
Ambra Antique, Batschari, Lorigan 12.— K. Rózsa bonafide,
Hygiae Chypre, Thule, Vademecum, Serenissima, Kairó,
mákvirág, Ibolya, Ideal, Khasana, Isola bella, Lorna,
Buvardia, Orgona, Gyöngyvirág, Akácia, Orchidea parfümöt
7.— K-ért dekánt utánvétellel. — Gyártalep: HYVARJON
2 COMP. Egyedüli szétküldési hely GROSS ANTAL
kivitelű háza Budapest, VIII., József-körút 23. szám.

CORSO MOZI

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁCI-UTCA.

A MAGYAR KINEMATOGRAFIA MESTERMŰVEI
KERÜLNEK ÁLLANDÓAN BEMUTATÁSRA
MINDEN HÉTEN SZENZÁCIÓS ÚJ MŰSOR
AZ ELŐRÁDÁSOK PONTOSAN 5, 7 ÉS 9 ÓRAKOR KEZDŐDNEK.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
lettek. Kabátok, szőrmék. Kosztümök
14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
újabb szabású hölgylovaglóöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
38-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-Ú. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Budapest,

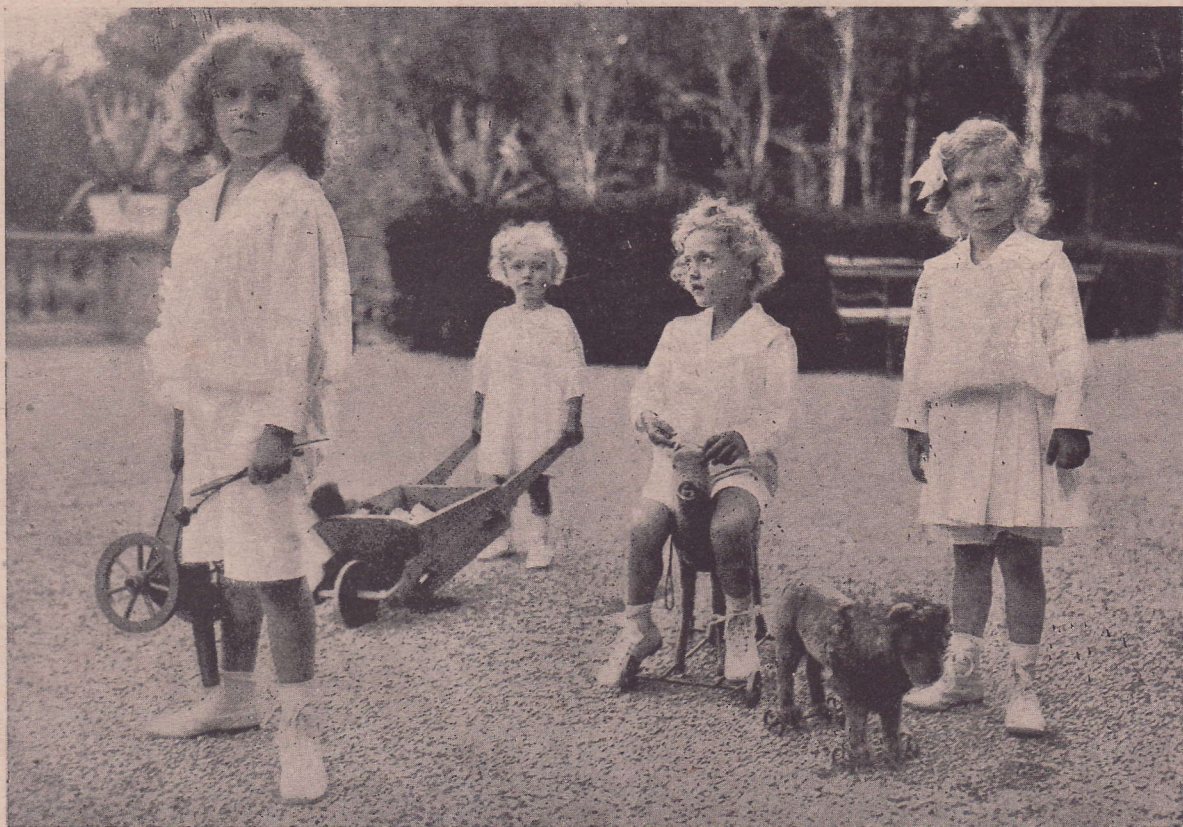
Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K, Egyes szám ára 1 K 20 fill. 1918. szeptember 22

Nyarló királyi gyermekek.

A királyné gyermekeit a wartholzi park játszótérére kíséri.

Schuhmann műterem felvétele.

A király gyermekei a wartholzi parkban.

Schuhmann műterem felvétele.

Egy szerelmes ifju története.

Irta Ujhelyi Nándor.

Regény.

De Erzsébet, ha az ég rászakadt volna, akkor sem tudott volna mást mondani, mint »hazulról jövök«, mert Erzsébet más, egészen másvalaki volt, mint a többi nők. Nemcsak hazudni nem tudott, de elhallgatni sem. Nem tudott mást mondani, mint amit érzett és nem tudta meg nem mondani, amit érzett. Erzsébetnek nem volt modora, taktikája, fegyvertára, pajzsa, fátyola, paravánja, leplező mosolya, kacér és titkolódzó szemjátéka, legyezője és »tlán«-jai. Erzsébet nem volt cachireozott szfinx, nem volt társaságbeli nő, Erzsébet maga volt a szép, a csupasz nyíltság. Erzsébet csak nem tudott dolgokat, Erzsébet csak nem sejtett dolgokat, de máskülönből olyan tiszta, meleg, kinyílt volt, mintha sohasem élt volna Európában, nem olvasott volna regényeket és nem lett volna leányismerőse.

— Igazán? — szólalt meg végre gyámoltalanul Bulcsu, de azután szégyenkezve elhallgatott.

— Gyujtson rá valami szivarra vagy cigarettára. Szép sötétben látni, mint fénylik, világít a szivar tüze, — mondta Erzsébet.

Bulcsu oly örvendő gyujtott rá szivarra, mintha egy mentőövet kap el a fuldokló. Néhány szippantást tett. A kis tüzecske fellángolásánál látta Erzsébet arcát. Gyönyörű, különös volt Bulcsu számára ez az arc. Mintha mindig látta volna és mintha még sohasem mégis. Fura érzés volt. Azt azonban tudta, hogy még egy ilyen arc nincs és hogy csak ez a női arc az igazi. A szép.

Ujra Erzsébet szólalt meg:

— Minő furcsa és szép. A szivar tüzét nézem. Ahogyan ráakodik a hamu, mintha arcot látnék. Különféle arcokat. Vigyorognak és szomorúak. A hamu játéka persze, de mintha mégis arcok volnának. Télen

— van egy nyitott kandallónk — elnézem az égő fahasábokat, az is olyan különös. Egyáltalán minden. A csend is... Hallgassa, hogy suttog a sás...

Bulcsu hallgatta, hogy suttog a sás. És hallgatta, hogy lélezkedik Erzsébet, ujjain, melyek végtelen érzékenyek lettek, érezte Erzsébet kiáramló melegét, bár nem ért a leányhoz. És hallotta, hogy lüktet saját szíve. Veszélyes volt a csend, a sok apró nesz. Mindketten úgy érezték, mintha ők ketten egyesegyedül volnának. Egyesegyedül az egész világon. Bulcsu valaminő különös áhitattal úgy érezte, mintha ez a leány az ő párja volna, mintha ez a sátor az ő sátruk volna, a tó az ő tavuk, az élet az életük.

Erzsébet szólalt meg újra:

— Nem szeretem a várost. Ugyebár, maga sem? Bizonyára szomorú lesz, ha jön az ősz és hazamegy Pestre. Ha valaki olyan sokáig van a természetben és ilyen szép, nyílt természetben, mint ez a Balaton-vidék, csak szomorúan térhet vissza a városba. Az emberek — úgy gondolom — saját maguk kergették ki magukat a paradicsomból. De persze, ön azért szívesen megy vissza a városba, mert néha valaki azt is széppé teszi. Elhallgatott. Érezte, hogy kipirosodik az arca. Szégyelte a célzását.

Bulcsu szinte elkiáltotta magát:

— Nem! — Ez nem vonatkozott a városra, Lillára egyaránt, megtagadása volt az eddigi szerelmének és vágyainak. Eljött a Balatonhoz, hogy Lillával legyen. És az eszközből ime cél lett a számára. A Balaton gyermeke, neveltje, ez a leány az ő vad és meleg varázsával meghódította őt. Majd folytatta szavait Bulcsu:

— Télen is szép lehet, ugyebár, itt? De nem kopár, nem szomorú? Télen a magány elcsüggesztőbb. Nem vágyik olyankor el valahová?

Erzsébet tündődvé és kissé bizonytalanul felelt:

A trónörökös és testvérei.

Schuhmann műterem felvétele.

— Nem tudom. De óh télen is szép. A tó, ha befagy, a pompás szánkózás. Én tudok vitorlás szánál menni a Balatonon, kábitó gyorsaság, a szél fuj, úgy érzem, mintha repülnék. Minden, de minden fehér és minden fehérség ragyog a napfényben. És persze, néha rossz az idő nagyon. Sár van. Utálat a sár, talán még a városnál is sivárabb. Bennülök a szobában, nézem a tüzet, az apám pipájának füstjét és a tüzet és szeretnék elmenni olyan helyekre, amiket csak képekben láttam, könyvekben olvastam. Ahol mindig ragyog a nap, nincs sár, piszok, hideg. Valahova Indiába, igen, ahol minden ragyog, Ceylonba, vagy valahova. De nem, nem városba. Ha fiu lettem volna, elmentem volna innen, de azért visszajönnék ám sokszor! — tette hozzá Erzsébet mentegetőzve, mintha csak így kérné bocsánatát az ő Balatonjának.

Beszélgettek. A természetről többnyire, az égről és a tóról, a gondolatokról és érzésekről, amiket kiváltott belőlük. Néha elhallgattak és egymást nézték. Erzsébet egyszerre hanyatt feküdt a földön, mint ahogy Bulcsu, midőn ő odajött. Bulcsu is hanyatt feküdt. A csillagokat nézték és halkán beszélgettek, a férfi eldobta szivarját és kissé féloldalt fordulva nézte Erzsébetet. Arra gondolt, hogy minő különös, álomszerű, hogy most ők ketten itt fekszenek egymás mellett éjszaka a fűvön, ők ketten, akik még kerülgették egymást előzőleg. Minő végzetszerű, hogy így összekerültek és minő jó és muszáj-dolog ez.

Bulcsu mondott is ilyenfélét, a leány feléje fordult és kicsinykét bölintott. Bulcsu megkérdezte:

— Most már, ugyebár, jó barátok leszünk ezután mindig?

A leány csak ezt felelte:

— Igen. — De ezt oly komolyan, oly jelentősen mondta, hogy Bulcsut forróság járta át. Ujra hallgattak, nem mintha nem lett volna mondanivalójuk. Bulcsu

úgy érezte, nem unná meg heteken át sem a leányt, oly sok mindent tudna tőle kérdezni, neki elmondani. Nézte és megszólalt, először szólítva nevén a leányt:

— Minő szép maga, Erzsébet. — Erzsébet elpirult és nem válaszolt. Bulcsu látta gyengéden és nemesen emelkedő keblét, telt és finom karjait. Úgy érezte, ez a pompás, szép leány, ahogy itt fekszik, mintha maga volna a megtestesült ölelésvágya az életnek, minden élőnek és eszébe jutott a fürdőkép, Erzsébet napfényben ragyogó vizes vállai és karja.

Bulcsu keze megmozdult és megérintette Erzsébet kezét. Megtörtént. Ezzel a kicsiny, véletlen és feltétlenül bekövetkeznie kellett mozdulattal létrejött az a szükséges testi összekapcsolódás, melyre egy bizonyos időpontban elkerülhetetlen szükség van, hogy a két ember érzése teljes és szilárd legyen. Bulcsu megfogta Erzsébet kezét, a leány ki akarta vonni a magáét, de Bulcsu erősen fogta, mint egy pompás, gyönyörű zsákmányt. Erzsébet átengedte a kezét, úgy, mintha egész lelke, jövője benne lenne ebben a kézben. Ez a kéz vergődött, tiltakozott, engedett, kigyózott és vonaglott és megadta végül magát, odasimulva Bulcsuéra, ujjaikkal összefonódva, mintegy teljes, mélységes ölelés jelképe gyanánt.

Bulcsu Erzsébet fölé hajolt. Ujra érezte a leány arcának a láttán, mely szinte sejtelmes szépségű volt az éj gyengéd és édes fényhomályában, az előbbi érzést. Tekintete belesimult a leány tekintetébe, Erzsébet szempillái csendesen, lágyan leereszkedtek, a férfi szája ráomlott Erzsébet szájára. Minő más volt ez a csók, mint Bulcsu és Lilla csókjai! Ez a csók eltörülte Bulcsu minden eddigi csókjának emlékét. És midőn a szájak szétváltak, a mámor részegségétől szinte álétan egy percre némán, szótlanul feküdtek. Bulcsu suttogva megszólalt, nem tudva mást mondani, megijedve Erzsébet szomorú, szinte komor arckifejezésétől:

— Bocsásson meg Erzsébet. Szeretem.

Erzsébet nem válaszolt. Szótlánul felállt, odanyújtotta szótlánul Bulcsunak a kezét, ez sem szólt semmit és Erzsébet csendesén, szótlánul, lassan elment. Bulcsu mereven állott és nézett utána, míg csak a fehér ruha belefoszlott a távol sötétségébe. Azután lefeküdt a före és nézte az eget és érezte, hogy olyan boldog, amilyen sohasem volt. De nem a nyugodt, befejezett állapot sima és gyengéd boldogságát, de a jövő, fejlődő, élő, diadalmas boldogságot érezte, mely talán már nem is boldogság már, több ennél: a teljes, kinyílt életnek élése.

Igy feküdt Bulcsu, midőn jóval éjfél után hangos énekléssel megérkeztek Aranyásó, Kámzsa és Karmazsin. Hangos ének, orditozás körülfogta Bulcsut. Aranyásó és Karmazsin, kik teleszívták magukat Káposztás uram nagy poharaiból, vidám dalok, bombasztikus viccek áradatát zúdították a heverő Bulcsura, ki komolyan felelgetett és kijelentette, hogy borzasztó álmos az örködéstől. Kámzsa elmondotta neki, hogy Erzsébet csak rövid ideig volt velük, azután otthagya őket hamarosan a nagyon szép, de rideg, ellenszenves leány. Bulcsu ne törődjön vele. Ő — Kámzsa — is már egész másképen gondol rá, mint azetőtt. Egyáltalán nincs benne semmi melegség, lélek, kedvesség. Nem olyan, mint például a kedves, bájos Lilla.

Bulcsu tudomásul vette a dolgot és bement a sátorba, lefeküdt, de el nem aludt. A többiek még nem voltak álmosak. Aranyásó kiáltozva élénk történeteket mesélt nekik a Sierra Nevadából és egyéb helyekről. Kámzsa kabaré-verseket énekelt, mit Karmazsin gitárján kísért. Bulcsu dühös volt barátaira módfelett. Ekkor Karmazsin mély és meleg hangon, gitárján játszva, énekelni kezdett forró és lüktető olasz dalokat.

Bulcsu bent hevert a sátorban, félig ébren, félig álmodón, érezte száján egyre és semmit sem elgyengülően Erzsébetnek az ajkát és hallotta révedezően, amint Karmazsin énekelte, ügyesen pengetve gitárját, a szerelmes, fiatal férfi hangján a velencei barkarolt és a sásuttogását és a szeme könnyes lett, amint még soha, attól a boldogságtól, minek ugyanez a szava, mint a szenvedésnek.

17. FEJEZET.

(Egészen rövid elbeszélés Bulcsu dolgát illetőleg a bonyoldalmakról. És még valami Burridan szamaráról.)

A legnehezebb dolgok közé tartozik a szerelemben a szakítás: ezt a kétségtelen alapigazságot Bulcsu minduntalan megállapította az iménti eseményt követő napokban. Bulcsu mohón rávetette magát az új nő új szerelmére.

Folyton kereste az Erzsébettel való találkozást és minthogy Erzsébet sem kerülte őt, nagyon sokszor voltak együtt. Új és szép és lendületes örömekben részesült Bulcsu. Együtt usztak ki a szabad, tündöklő Balatonra, egymás mellett hasítva a tó villódzó atlaszát, beszélgettek Erzsébet és Bulcsu, távol hagyva magok mögött partot, uszodát, embereket, konvenciót és multat. A tiszta napfényben a ragyogó tavon végigfeküdtek és úgy érezték, mintha két szabad, egyedülálló ember találkozott volna össze. A Balaton volt az ő ősi paradicsomuk és ennek a tónak Erzsébet Évjája, Bulcsu

Ádámja volt. Jóformán mindig a Balatonon találkoztak itt voltak együtt, részesei voltak annak a gyönyörű és mély tisztaságu magánynak, amit egy emberpár csak a vizen lelhet fel. Mikor nem usztak, akkor együtt ültel Erzsébet kis vitorlásán. Ennek hátán hasították a tavat merészen elkalandoztak a part mentén nagy távolságokba, nekivágtak szélnek szárnyán a Balatonnak. Nem homályos szobasarkokban, művészies interieur zugokban, árnyas lugas padján bujtak ők össze, hanem ragyogó napfény zuhogott rájuk, a hatalmas tó fogta őket körül, egyre maguk körül érezték a nagy, szabad természetet. Nem a bujkáló simogatások, a gyengéd aléló csók, a hosszú, ábrándos összesimulások kéjé érezték, hanem azt a mámort, amit a természet az ő forró napjával, az ő nagy magányával idéz elő a szerelmesek között. Azt a heves és izzó gyönyört, mely tiszta, nagy és ragyogó, mint a testet korbácsoló napfény, az enyhén ringató és mégis vágyakba sodró tó.

Szerelmük erős, érzéki és mégis természetes volt. tában tiszta és egyszerű volt, mint a környezet, mely keretezte azt és Bulcsunak és Erzsébetnek szilárd és édes boldogság lett volna osztályrésze teljesen, ha nem lapult volna meg a háttérben egy kékszemű, fehérbőrű kis teremtes durcás szája, bánatos szeme, panaszkodó hangocskája. Lilla természetesen hamar megtudta, hogy az ő Bulcsuja az, aki együtt uszik, vitorlázik, barangozik a tavon azzal a nyurga, furcsa leánnyal, ki őt kissé különben megmentette. Rögtön megérezte, hogy ez a né az oka, hogy most ritkábban látja Bulcsut, nem oly pontos a tennisznél és a véletlen találkozások tényleg véletlenek kezdenek lenni. Heves és sirós szemrehányások rá is zudultak Bulcsura, de Bulcsu — gyáva volt és mindig engesztelni kezdte a kis Lillát. És ez oly könnyű volt: egy meleg hang, egy meleg csók, egy-két kis hazugság, egy-két mély tekintet és Lilla kiengesztelődött, kacagott és játszott, és újra nem tudta teljesen kimondani a Bulcsu nevét.

A dolog nagyon zavaros volt, felette zavaros. Erzsébet is, a dölyfös és szerelmétől leigázott Erzsébet is, ki először ismerte meg azt a kemény és fájó gyönyört, mit egy ember juttathat osztályrészüel egy másik ember magányos és sóvár lelkének, Erzsébet is néha oly kérdőn és követelően szólalt fel Bulcsu előtt, egy Lillánál való látogatás, tenniszpartie miatt, hogy a derék Bulcsu kénytelen volt a szerelmi alakoskodás és lavirozás módszeréhez folyamodni.

Miért nem szakított egyszerűen és nyíltan, szomorú sajnálkozással, de muszáj férfiasággal Bulcsu Lillával. Hisz nem volt Lilla az ő szeretője, a házasság csak gyermekes tervezgetés volt mindig, az egész egy kedves és drága szerelmeskedés volt csupán. Azután meg Lilla sebecskéje hamar begyógyult volna bizonyára, kissé gyűlölte volna a gaz férfit, Bulcsut, sokat szipákolna, zokogott is volna egypárszor, a halált is fohászta volna néha, de bizonyos, hogy nem lett volna még vége a nyárnak és Lilla kedves, vidám kis lény lett volna újra, szerelmet váró, szerelemre képes, bájos, finom kis teremtes és új férfiak, új flirtők, új, kedves események behavazták volna a jó Bulcsu rossz emlékeit hamarosan. Mindezt körülbelül Bulcsu is tudta, tudta hogy a szakítás kötelessége is, hiszen az, hogy mint egy pompás szélvész, úgy rohanta meg lelkét Erzsébet

A számüzött külföldi Brázay parfumeöket használnak!
készítmények helyett leányaink, asszonyaink

BUDAPESTI RAKTÁR : VIII., ÜLLŐI-UT 66/a.

iránti szerelme és elfujta Lilla iránti szerelmét, arról Bulcsu nem tehetett. Szívének ő nem volt ura, mindenféle kötelességek nem ösztönözték óvakodó ellentállásra. A derék ifju kitárta huszonöt esztendő szíve kapuját, aki be tudott sétálni, bemehetett, és ahogy betáncolt kecsesen tavasszal abba a kékruhás kis teremtés, éppen úgy beszárnyalt oda nyáron a fehérruhás, pompás, különös leány is.

Csak hogy Bulcsu, az első együttlét, amaz éj furcsa és gyönyörű mánora után, midőn vizsgálni kezdte érzéseit, nemcsak azt látta, hogy szívének ura Erzsébet, hogy gondolataiban, vágyaiban, jövő képzelgéseiben Erzsébet lett számára a társ, forrása a nagy és pompás szerelmi érzéseknek, de azt is érezte, hogy szívében azért maradt egy kicsiny, egész kicsiny, de kedves és nélkülözhetetlennek érzett zugocska Lilla számára is. Ha Bulcsu arra gondolt volna — mert nem gondolt — hogy elveszthetné Erzsébetet, bizonyára megdöbbenett volna, kétségbeesett volna, de ha arra gondolt — amire sokszor gondolt —, hogy elhagyja és elveszti Lillát, úgy érezte, hogy sok kedves és gyengéd dolgot, bájos és kecses örömet vesztené el, Lilla helye szívében egy üres, bánatos kis helyet hagyna és valahogyan úgy érezte, hogy ezt nem tudná pótolni Erzsébet. Mint ahogy egy

pompás váza asztalunkon — bár sokkal szebb, nagyobb és elvesztése szinte pótolhatatlan — nem helyettesíthet egyúttal egy bájos, megszokott, lelket kedvesítő kicsiny nippet, egy kecses, finom kis porcellánfigurát. És Bulcsu önző volt, Bulcsu ama gyakori és egoista férfiakhoz tartozott, kik annak a dolognak elérésére iparkodnak, amit a nép vidám bölcsessége a kecske jóllakásával és a káposzta megmaradásával példáz. Bulcsu nem tudta nélkülözni Erzsébet különös és dacos szépségű arcát, pompás természetét, nyílt és mély lelkét a vele való gyönyörű kettősöket a vizen, hisz ezek töltötték el lelkét, és mégis úgy érezte, hogy neki

szüksége van arra is, hogy a kicsiny Lillával játszadozzék néha, hogy érezze meleg, gyermekesen tapadó szájának a csókját, — hogy hallja ezt Bu..., hogy játszanak az ujjaival vadászt és nyulacskát, hogy Lilla mosolyogjon rá, hogy ő Lillának valakiye legyen, — a derék ifju valahogy úgy gondolta, hogy Erzsébet szültána mellett legyen egy Lilla nevű kis odaliszk is életében.

Burridán számára tudvalevőleg a dilemma legsajnálatraméltóbb áldozata. Éhen halt, mert nem tudott választani a két köteg széna között. Bulcsu nem így akarta megoldani a dilemmát, Bulcsu valahogy minden szénát el akart fogyasztani ifju és nagy szívével. Bulcsu ugyanis nemcsak éhes volt, de gourmet is és bár

tudta, hogy hasonló lithatatlanul kevésbé nélkülözhető az ebédnél a husok és egyéb ilyenek fogása, mint a végén megjelenő egy-két darabka kis sütemény tarka és izes és illatos falatja, mégis Bulcsu — bár tudta, hogy választania kell, érezte, hogy előbb-utóbb muszáj — még sem tudott lemondani a mignonról, a kicsiny Lilláról, ki pedig most már csak illanó illatot, bájos és édes izt adott élete mentüjének, hisz a vér és hus, a tápláló, a fentartó, a nélkülözhetetlen valami, minek hijján lelke éhen-szomjan veszne: Erzsébet lett a számára. Bulcsut a végén az a vész fenyegette, hogy két szék között a

Adelhaïd főhercegnő.

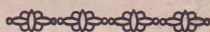
Schuhmann műterem felvétele.

földre pottyan, a jelenben pedig az a fásasztó és ke-serves dolog lett osztályrésze, mi mindazoknak a tel-hetetleneknek a sorsa, kik két széken akarnak üldö-gélni egyszerre. És pláne, minő nehéz volt ezt megtenni ezen a kicsinyke fürdőhelyen, hol uton-utfélen örök-dő, kíváncsi fülek, leselkedő szemek, csacska, pletyka szájak virultak, hol minden ember mindennap találkozott egy-mással, hol nem lehetett bujkálni, mellékutakon elveszni, mint egy nagy város junglejében. Itt Lilla okvetlenül megtudta, hogy az a Bulcsu és az a falusi leány együtt csónakáztak és Erzsébet is értesült, hogy Bulcsu a pesti leánnyal együtt kószált a kis erdőben. (Folytatjuk.)

Kiszel József Éttermei . Budapest

József-körút 56.

TELEFON: JÓZSEF 35-87.

Alsó-Margitsziget

TELEFON 119-62.

Balaton-Földváron : Perczel Tiborné.

Holitscher Pál felvétele.

KI TEHET RÓLA?

A napfény már-már elköszön;
ma még lángolva esküszöm,
de holnap már a hús közöny
szellője fú reám.

Ki tehet róla, melyikünk?
Ha jéggé dermed a hitünk?
S ha minden, minden messzi tűnt
S egymásra bámulunk?

Mit is akartam tőled én?
Szomorú, néma vőlegény;
a szerelem szent szőnyegén
oly süppedő az út.

A férfi fut, liheg, zihál —
a nő visszanéz... és megáll;
maga se tudja, mire vár —
csak vár. És zúg a csönd...

És aztán jó az ölelés.
Előbb vágy. Aztán kedvtelés.
De, ó, jaj, később temetés,
melytől a vér megáll.

Szerelmesek, vigyázatok!
A csókkal ne cicázatok!
Életet ne hibáztatok,
mert úgy jártok, mint én...

SOMLYÓ ZOLTÁN.

Hajtás.

Irta Tóth László.

Ahogy a benedeki földek szélén leszálltunk a kocsikról, odalépett hozzánk egy sárga vászonruhás magas fiatalember:

— Uraim, — mondta — Gábor bátyánk megbízásából én rendezem a vadászatot. Azt hiszem ugyan fölösleges titeket figyelmeztetni, de mégis kérek mindenkit, hogy a töltenyt minden kukorica végén vegye ki a puskából.

Szomszédom, az öreg Csapy Mihály, a járásbíró, valamit morgott magában a vörös vastag bajusza alatt, mire a fiatalember feléje fordult és most már kissé éles hangon folytatta:

— Akinél a figyelmeztetés dacára az uton töltött fegyvert találnék meneten kívül, — azt a legnagyobb sajnálatomra kénytelen lennék egy órára a vadászból kiállítani.

Elnevette magát. Duzzadt piros szájából kivillant az erős fehér foga. Olyan volt ez a feltűnően ép és hegyes fogazat, mint valami ragadozóé.

— Remélem, nem fog sor kerülni rá. De a korrektség az első a vadászatnál, tehát meg kellett mondanom... Azzal megbiccentette a fejét és az első kocsihoz lépett, ahonnan két ur és egy fiatal lány szállt le: a házigazda, Harmaczy Gábor és a lánya, Judit, meg egy öregedő, kövér, pirosképű emberke, Horowitz, az ideszármazott osztrák gyáros.

Horowitz az erélyes fiatalemberhez fordult.

— Remélem, a hölgyvadással nem leszel olyan szigorú.

— Sőt — felelt ez nevetve — a lehető legszigorubb. Egyáltalában nem rajongok a női vadászokért.

Hirtelen a jegyzőhöz fordult, aki éppen a puskáját szedegette elő a bőrtokból:

— A jegyző ur pedig nem fog megint szaladó fogolyra löni. Ez egyenesen beleütközik a nemzetközi vadászati szabályokba.

A járásbíró halkán dörögte oda nekem, míg a homlokán összefutottak a ráncok:

— Hát röptülő nyulra szabad löni? Kölyök — ez akar minket tanítani!

— Ki ez az eleven becsület-kódex? — kérdeztem. — Mikor reggel bemutatkozott, nem értettem a nevét...

— Nem ismered? — mondta az öreg ur, — nagy legény ez itt. Makk Istvánnak hívják és aljegyző a megyénél. Egyébként ezen a vidéken nagy tekintély a lovagiasság terén és sportügyekben...

Dühösen megvakarta rövid sörtehaját.

— Óriási! Még ő tanít engem!...

Az öreg ur külsőleg valami jobbfajta csősznek látszott, belül pedig aféle vén vadász volt, aki sem a tilalmi idővel, sem a kényesebb illemszabályokkal nem sokat törődött.

— Láttad a táskáját, meg a kamasniját? — kérdezte — csupa vadonatu sárga bőr! A kabátját a

Brachfeld J.

kamarai szállító

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divattudóságot.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selgemyegek.

Női és férfi kész jelöltök.

walesi herceg is felvehetné. Elbizakodott urfi, akár a főispán, a gróf, aki a nyakunkra hozta!... Pesti!

Abban, ahogy ezt mondta, volt valami nagy lenézés és felsőséges gög. Körülbelül olyan hangsúllyal jelentette ki ezt, mint amikor mi, pestiek, mondjuk valakiről, hogy — vidéki.

— Nem tudom, mit ettek rajta, — dohogott tovább az öreg — de itt is kényeztetik, mint egy princet... Folyton ott lóg Gáboréknál, amint látom a kis Judit körül legyeskedik.

— Szép és érdekes lány ez a Judit, — mondtam.

— Judit kincs, édes öcsém — egyetlen és nagyszerű teremtes. Különb jellem sok férfinál... És jó, mint a falat kenyér... Az ilyen fráternek azonban alig ha kellene, ha megtudná, hogy semmije sincs...

— A Harmaczy leányának?

— Annak hát... Te persze azt hiszed, hogy ezen a határon itt, amit látsz — kukorica van, lóhere és köles... Pedig bankteher van rajta, kedves öcsém — olyan magas bankteher, hogy még ez a szép hosszúsáru kukorica se látszik ki belőle... Csoda lesz, ha Gábor még egy évig húzni tudja a dolgot...

— Tudja ezt Judit?

— Talán... De Horowitz, a kövér kis morva biztosan tudja, mert ujabban erősen környékezi a leányt.

Feléjük mutatott, Horowitz tényleg most is a Judit mellett állt és nagyon magyarázott neki valamit. A magyarázat azonban nem lehetett elég meggyőző, mert a leány haragosan megrázta a fejét és otthagya a morvát.

Csapy lenézően intett egyet:

— A pénzével akar hatni rá... No akkor ugyan várhat, mert, barátom, ez a lány...

Makk Pista megint kiabálni és rendezkedni kezdett. Felállította a stráfot és belefújt a kis trombitába. Indultunk. Az első táblákban alig volt fogoly. A második fordulónál azonban már erősen szólt a puska. Különösen Makk dolgozott sok szerencsével. Judit fegyvere nem durrant egyszer sem, pedig folyton kiáltottak mellette a hajtógyerekek.

— Tiró!... Tiró!

Judit mellettem ment. A fölroppenő csapatokra ránézett, de föl sem emelte rájuk a puskát. Karcsu alakja halkan suhant a lóhere fölött, fekete haját a szél borzolta, a szeme pedig — mély és sötét szeme volt — a messze látóhatárra révedt.

— Mi az? — kérdeztem az uton tőle. — Hát maga nem vadászik?

Furcsa mosollyal nézett rám:

— Éljenek szegények! Az élet szép... olyan szép! — végigsimitott a homlokán — és olyan gyönyörű, ahogy nekiröpülnek a világnak!

A harmadik menet alatt tovább folyt a nagyszabású öldöklés és Csapy bácsi úgy puffogott, mint egy dühös motor — mindenáron be akarta hozni Makk előnyét, aki most szórakozottan és elkésetten lövöldözött. Makk Judit másik oldalán haladt, a stráf szélén. Az arca változatlanul hetyke és gunyos volt, de néha lopva

a leányra nézett s olyankor a szemében valami nyugalanság remegett. Judit sokszor fordult feléje. Vagy a fiut nézte, vagy az eget, amely az augusztusi napban kékacél fénnel ragyogott.

Hirtelen felvillant bennem a gyanú: e két ember között valami nincs rendjén.

— Mi történhetett itt? — ahogy elnéztem őket, észre sem vettem, hogy már végére értünk a kukoricának. Megálltam és tovább figyeltem a leányt, aki most Makkhoz lépett és mondott neki valamit. A fiatalember elvörösödött, aztán hirtelen odajött hozzám és kezébe vette a puskámat:

— Szabad, kérlek!

Most én pirultam el: a fegyver töltve volt — a töltényt elfelejtettem kivenni.

Makk bosszantó, zavart tettető kedvességgel, amelyért legjobban szerettem volna nyakonütni, karonfogott:

— Bocsáss meg, kérlek, de kénytelen vagyok felkérni téged, hogy egy órára állj ki a vadászatból. Gábor bátyánk nagyon szigorú és nem tehetek kivételt még veled sem. Ülj föl addig a kocsira. A hajtás egyébként ugyem kezdődik egy órán belül... Igazán nagyon sajnálom.

Szabadkozó mozdulatot tett:

— Azt hiszem, belátod, hogy korrektül viselkedtem. A szabály — szabály... Gavallérembernek ezt meg kell érteni...

Azzal már ment is tovább. Végtelenül bosszantott a dolog, de igyekeztem egykedvű arcot csinálni. Oda-

Balaton-Földváron: Kollerich Gyula és felesége, Basch Ida.
Holitscher Pál felvétele.

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztürok és alkalmi toilletek, blousok,
pongyolák áruhaza és műtermei

Sürgőnycim „Roberáczy”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Rígyó-utca 2.

léptem a kocsinkhoz, ahol Csapy bácsi éppen új töl-
tényekkel rakta tele a zsebeit.

— Hohó urfi, — nevetett rám — hát magát ki-
állította a tanár ur... A kölyök különben elég jól
lövöldöz, de én mégis lehúztam... Hanem nem találod
te furcsának, hogy ma folyton ez a Horowitz van Judittal,
Makk pedig alig beszél vele... Nekem ez a dolog
nagyon gyanús. Ugy látom, itt nemcsak fogolyra vadá-
szunk — hanem őzikére is.

— Hogy érted ezt, Mihály bátyám? — kérdeztem.

— Láttál már kopóval őzet hajtani?... A vadász
leül és a kopók odahajítják neki az őzet... Furcsa,
furcsa ez az egész...

— Mi nem vadászunk kopóval!

— Mi nem, de valaki itt közülünk talán —
igen jó a kopója és az őzike máris meg van riadva...
A vadászok Csapy nevét kiabálták.

— No szervusz, — majd később. — Azzal el-
ment.

Untam itt az álldogálást és elindultam a Garam
felé. Átvágtam a réten és bementem a fűzesbe, ahol a
bokrok szomorkodva hajoltak a vízre. A Garam sebe-
sen és szökén rohant. Játékos habok sodródtak körben
a kövek körül. Ahogy néztem, elálmosodtam és ledől-
tem egy hatalmas fűzfa alatt, amely egészen elborított.
Nem tudom mennyit alhattam, de hirtelen közeledő
lépésekre ébredtem föl:

Elcsukló, lihegő női hang sirta:

— Hitványság... Hitványság...

Szent Isten: a Judit hangja... Idegesen és foj-
tottan egy férfigang felelt rá:

— Mire valók ezek a nagy szavak!... Nézze
Judit, értsük meg egymást...

— Hitványság... jaj, nekem, micsoda hitvány-
ság! — fuldokolta a leány.

— Kérem az ilyen szitkozódással nem megyünk
semmire — kiáltotta érdesen a férfi.

Most megismertem: Makk volt.

— Maga azt mondta, hogy fontos beszélőnivalója
van négy szemközt — folytatta Makk. — Tessék, itt
vagyok. Amíg azok a vidéki bugrisok tarisznyáznak,
elvégezhetjük. De gyorsan, mert a távollétünk feltűnő
lesz... És nyugodtan, kérem, Judit, csak nyugodtan...

Hát jól éreztem mégis. Itt van a titok és most
kitárul.

Nem lehetett kikerülnöm: ki kellett hallgatnom
őket. A fejemet feléjük fordítottam.

A keskeny parti uton sápadtan és reszketve állt
Judit. Szemét a könny még, fényesebbé és mélyebbé
tette. Az ujjai görcsösen fogták vékony kis fegyvere
csövét. De a büszke dereka megrogyva hajolt előre,
a válla, a nyaka, a feje is előre hajolt. Csupa alázatos
könyörgés volt a leány. Makk közömbös arccal nézett
rá, a balkezeben kis vessző volt, amellyel a lábszár-
védőjét veregette. Csak néha rándult meg idegesen a
szája. A fogait mutatta most is. Az egész ember

egy nagy makacsul összeharapott kegyetlen állkapocs
volt, egy éles gyilkos fogazat, amely összezárva is tépni
és szaggatni tud. Judit egy percig zihálva állt, azután
szeliden kezdett beszélni.

— Jól van, Pista, hát csak nyugodtan... Maga
két héttel ezelőtt megkérte a kezemet... Azt mondta,
feleségül vesz, — a szava megint elcsuklott, — én
ezt elhittem... Ó! hittem magának. És boldog voltam,
mert nagyon szerettem magát...

A hangjában nem volt sem szemrehányás, sem
keserűség, csak valami végtelen és megható, bánatos
odaadás. Ugy buggyant ki a szájából ez a szó, mint
egy nagy csillogó könny.

— Most pedig, az előbb, itt Horowitz odajött
hozzám és megkért feleségül. Azt mondta, hogy men-
jek hozzá és ne várjak magára, mert maga úgy sem
vehet el, mert én szegény vagyok... Hát én tudom,
hogy az vagyok. Nem régóta tudom, csak három napja:
de maga volt az első, akinek megmondtam. Mondja
meg, ugy-e hazudott Horowitz?

— Azaz, hogy — én nem egészen így mondtam.

— Szóval: igaz?

— Nézze kedves Judit, be kell látnia...

A leány felkapta a fejét és elszánt daccal nézett
a férfi arcába.

— De maga tudja, hogy ez nem lehet! — Nem
lehet... Magának engem el kell venni... Érti? Kell!
— a hangja újra könnyörgőre vált.

— Tudja, hogy kell!

— Sajnálom Judit, de magának be kell látnia,
hogy a körülmények... Mi nem tehetünk róla...
Tegnapelőtt még haboztam, de ma már nem tagadha-
tom: a mi házasságunk lehetetlen.

— Lehetetlen! — sugta Judit.

— Az, lehetetlen... Mi két héttel ezelőtt még
egy biztos és boldog jövőt, egy otthont tervezhattunk
magunknak, de ma már tudjuk, hogy maga is szegény
— és nekem ma még igazán nem engedik meg a vi-
szonyaim, hogy... Én igaz, hogy megkértem, de végre
is félre voltam vezetve!

— De Pista!

— Igenis félre voltam vezetve... Most azonban
világosan látom a helyzetet és a korrektségem nem en-
gedi, hogy a bizonytalanságba vigyem magát.

A leány elhúzta a száját:

— A korrektsége?

— Igen, épp ezért keresem a helyes megoldást.
Ez pedig az, hogy mi elválunk és maga hozzá megy
Horowitzhoz, aki gazdag ember és szereti magát.

— Hát nem akarja érteni, hogy én már csak a
maga felesége lehetek és senki másé.

Makk elnevette magát.

— Dehogyan nem, Horowitz boldogan elveszi és
maga boldogan hozzá mehet.

— Egy ocsmány hazugsággal!... Ezt jól kieszelte
— megrázkódott. — Utálatos, utálatos!

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Sirt. Makk idegesen szólt rá:

— Kérem, csak ne érzékenykedjünk!

Judit most a férfi vállára tette a kezét:

— Pista, hát ez a szerelem? — halkan mondta, szinte könnyörgőn.

— Ez az élet... Na, ne legyen gyerek Judit és váljunk el jó barátságban!...

A kezét nyujtotta. A leány egy lépést hátrált és nem fogott kezét.

— Parancsol még valamit? — kérdezte hidegen Makk. — Nem? Akkor megyek vissza, mert a hajtásnál ott kell lennem!...

Megfordult és sietve elment. Judit összeszorított szájjal állt ott, aztán a két ajka legörbült és hangosan zokogni kezdett.

— Pista! — mondta elcsukló gyereksírással, — Pista!...

Az vissza sem fordult. A leány egy fának támaszkodott és az arcán lassan pergett le a könny. Azután kiegyenesedett és jött a víz felé. De mintha meggondolta volna magát, megállt. Kinyitotta a fegyverét, megtöltötte és elindult a férfi után.

En kerülővel mentem a kis-erdőhöz, ahol a kocsik mellett a házigazda várt:

— No gyere már... letelt az óra! — azután halkan hozzátette:

— Bocsáss meg kérlek ezért a kis kellemetlenségért! De tudod, a Pista gyerek ilyenben nem ismer tréfát! Nagyon korrekt fiú, tudod, igazi gavallér...

— Igen — mondtam és keserű lett a szám — persze a Pista igazi gavallér!...

Azzal mentem a puskámért. Pár lépésre állt Makk Horowitzzal és gyorsan, izgatottan magyarázott neki valamit. A morva boldogan vigyorgott hozzá. Ahogy elmentem mellettük, a halk beszédből is tisztán kihallottam, ahogy Makk mondta:

— Még egy kicsit dacos, de azért menni fog a dolog... Én kezkeskedem róla... Csak aztán te se feledkezzél meg...

Egy nagy akácfa alól Judit figyelte őket elboruló szemmel.

Készülődünk a hajtáshoz. Félkörben álltuk körül a kis erdőt. Makk suttogva nagyban rendelkezett:

— Csak kifelé löni!... Lefuvás után itt találkozunk! — Most felém vágott a szemével:

— De a töltényt előbb ki kell venni!

Messziről megszólalt a vadőr kürtje: a hajtók elindultak. Pár perc múlva a gyerekek kiabálni kezdtek.

— Bak! Bak!... Őz!...

A bak azonban visszatört és nem jött lövésre. A hajtást lefújták. Gyülekeztünk az erdő szélén. Már majdnem mind együtt voltunk, csak a járásbíró hiányzott és — Judit.

— Hol vannak ennyi ideig? — kérdezte Har-maczy.

Ebben a pillanatban eldőrdült egy lövés. — Nem tudom miért, de megbor-zadtam a hang-jától. Valami fur-csa, tompa dör-renés volt. Horo-witz irigykedve szólalt meg:

— Mi az, hát mégis arra ment a bak!

De hirtelen élesen és fájdalmasan hördült föl az erdő elejéről az öreg Csapy hangja:

— Segítség, emberek! Segítség!...

Makk izgatottan kiáltott föl:

— Hát tessék!... Az örök vigyázatlanság... — felém fordult — láthatod hogy mennyire igazam volt.

A jegyző odaszólt a körorvosnak:

— Hiába, a Pistának megint igaza volt!

— Természetesen... az igazi korrekt gavallér!... — felelte a kövér kis doktor és sietve szedte rövid lábait. Mind rohantunk a hang felé, amely egyre kiabált:

— Ide, ide emberek!... Segítség!

Egy magas szilfa alatt térdelt az öreg Csapy — előtte a földön Judit feküdt. A ruhája csupa vér. Har-maczy eszelős ijedtséggel rohant a lányához.

— Judit!... Jucikám! Kislányom, jaj nekem, mit csináltál? — Sirt mint egy gyerek, térdre esett és a leánya halvány kezét csókolgatta.

Makk sápadtan, reszketve kérdezte:

— Mi történt?

Balaton-Földváron: Kulcsár Baby.

Holitscher Pál felvétele.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Fenyőházán: 1. Titsch Márta, Vezsenyi Pali, Vezsenyi Mária és Titsch Juliette. 2. Kaán Mancsi, Huszár Dezsőné, Totth István, Titsch Gyuláné, Kaán Károlyné, Kaán Bözsi, Totth István, Kaán Erzsi, Titsch Gyula. 3. Soós Sándorné. Titsch Gyula felvételei.

— Valami ostoba szerencsétlenség, — dörmögte a járásbíró... Érthetetlen, Judit úgy tudott vigyázni a fegyverre!

Harmaczy a kezét tördelte:

— Ugy tudott bánni a puskával, mint egy férfi. Makk Horowitzhoz fordult:

— Igazán nem értem szegény kis lányt, hogy lehetett ilyen vigyázatlan... Ezért nem szeretem vadászatnál a nőket... Rettenetes!

Horowitz nem felelt neki, csak ránézett — aztán elfordult tőle. A körorvos ezalatt lehajolt a leányhoz, aki alig pihegett, mint egy halálra sebzett kis állat:

— Nagyon súlyos, — mondta tompán a doktor. Felállt és a fülembe sugta:

— Nem hiszem, hogy megmaradjon!... A tüdején ment át a lövés!

Az apa csendesen nyöszörgött és a Judit homlokát törölgette, amelyet kivert a halálos veriték.

— Édes, édes kis lányom!

Makk egy fához támaszkodott. Egész fehér volt és a keze reszkette fogta a puskát. Aztán felém jött.

— Gyerünk innen, — mondta — a kocsikat ide kell hoznunk. Mentünk, a jegyző és Csapy is jött velünk. Ahogy távolodtunk a vérző lánytól, Makk újra felélénkült és a sáppadsága is elmúlt. Ujra belém kötött:

— Látod, kérlek, az előbb haragudtál rám! Pedig igazán nem lehet eléggé vigyázni!

— Lehet — feleltem neki, — de az előbb mégis sajnáltam, hogy elvettétek a puskám... A füzesben jártam és láttam, — érted Pista? — közről láttam, hogy egy komisz vércse, tépett, szaggyártott egy szép kicsi fűrjet, egy apró, édes, szép fűrjecskét... Összetépte, aztán eldobta, hogy valamelyik más ragadozó

felfalhassa... Hát ha akkor nálam van a puszka, bele lőttem volna. Bizonyisten, hogy bele lőttem volna!...

Ránéztem. A szeme ijedten rebbent és szinte megüvegesedve meredt felém. Csapy összeráncolt homlokkal figyelt. Aztán hirtelen a kezébe vette a Makk fegyverét, az sietve kapott utána.

— Micsoda gyártmány? — kérdezte az öreg.

— Belga, — felelte Makk és újra nyult érte.

Csapy kinyitotta a fegyvert és a szeme haragosan felvillant: a puszka mindkét csövében benne volt a töltény.

— A nagy izgalomban — mentegetődzött Makk.

— Sajnálom, — mondta a járásbíró halkán és határozottan, sajnálom, de aki a fegyvert töltve felejt — az kiáll a vadászatból. Aki a korrektségről elfelejtkezik — az kiáll a vadászatból. Megértetted? Kiáll — örökre! Ülj föl az egyik kocsira — és menj!

Ugy hangzott ez, mint egy ítélet. Igazságosan és megfellebbezhetetlenül. Makk egy szót se szólt. Engedelmesen fölült a kocsira, amely megindult vele a homokos uton. Csapy a távolodó porfelhőt nézte, aztán kitört belőle:

— Szegény kis fűrj!... Átkozott, bitang vércséje!... Bele kellett volna löni... Bele kellett volna löni!...

— Szegény kis fűrj, — mondtam én is — talán most nem feküdnek hanyatt a fűvön — véresen és halálraváltan...

— Véresen és halálraváltan — dadogta a jegyző, aki az egészről semmit sem értett — akárcsak a szegény kis Judit.

— Igen, — ismételte az öreg és a szemét törölgette — akárcsak a szegény kis Judit...

Eredeti modellek állandóan raktáron.

Friedenthal női divatterme

Robes. Manteaux. Jourrures. Blouses.

Telefon: 121—63.

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órák

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órák szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, fali- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

Társaság

Verseny a Golf-Clubban. Szigorú sportszerűséggel, a háború által megkívánt keretek között folyt le vasárnap a Budapesti Golf-Club idei nemzetközi versenye. A svábhegyi pályán a nemes sport régi barátai gyűltek össze s a gyönyörű szeptemberi napsütésben a szép asszonyok és leányok egész serege sétált a zöld gyepen. A versenybíróság elnöke a braganzai herceg volt. Kivüle ott voltak a többek között: *Széchenyi* László gróf, *Wenckheim* László gróf, *Wolkenstein* gróf, von *Kuh*, *Richard Stern* az Osztrák Golf Club elnöke feleségével, *Madarassy-Beck* Gyula báró feleségével, *Madarassy-Beck* Marcel báró feleségével és leányával, továbbá lovag *Wahl* Oszkár és Vera leánya, *Kánitz* Artur és felesége, *Hatvany* Károly báró és Mária leánya, *Halász* Aladár és felesége, *Hevesi* Ödönné, *Dobay* Ödön és felesége, *Kornfeld* Pál báró és felesége, *Elissen* Károlyné, *Lauber* Dezső, *Mikecz* Károly és még sokan. A férfi-versenyt *Lauber* Dezső nyerte, második lett *Gyurkovics* Béla, harmadik *Hatvany* János báró. A női versenyben pedig *Hevesi* Erzsike győzött Frl. von *Kuh* előtt. A versenyre sok nagyértékű tiszteletdíjat ajánlottak föl, többek között a Club elnöke *Andrássy* Géza gróf is, aki katonai elfoglaltsága miatt nem jelenhetett meg a versenyen.

*

Házasságok. kisfaludi *Lipthay* Ervin, néhai kislel *Lipthay* Sándor és felesége, báró *Müller* Olga fia szeptember 7.-én tartotta esküvőjét Abbaziában nagyszekeresi *Fésüs* Magdával, nagyszekeresi *Fésüs* György fiúval kir. közjegyző és felesége, leveldi *Kozma* Erzsébet leányával. Tanúk voltak a vőlegény részéről báró *Müller* Ottó, volt tokiói nagykövet, meghatalmazott miniszter, a menyasszony részéről *Kozma* Andor író, országos képviselő. Az esketést az abbáziai kápolnában *Sándorffy* címzetes püspök végezte nagyszámú előkelő közönség jelenlétében. A násznép soraiban ott voltak az

örömszüllőkön kívül: özv. *Jeszenszky* Sándorné, leveldi *Kozma* Mária, *Kozma* Andor és családja, *Kozma* Ferenc huszárezredes és felesége, *Posch* Gyula és felesége, kislel *Lipthay* Dóra stb.

Özv. lászófalvi *Velics* Antalné szül. lipóczi *Keczer* Ida fia, *Keczer* Lajos szeptember 12.-én tartotta esküvőjét verebi *Végh* Máriával, verebi *Végh* Endre és neje szül. daruvári *Daruváry* Ilona leányával.

Szegfy István m. kir. honvéd huszárezredes házasságot kötött Budapesten a krisztinavárosi róm. kath. templomban szeptember hó 15.-én szépsizék-nagyborosnyói *Bartha* Ilonával. Tanúk voltak a menyasszony részéről szépsizék-nagyborosnyói *Bartha* Lajos cs. és kir. altábornagy, a Ludovika-akadémia parancsnoka; a vőlegény részéről *Szegfy* Mátyás m. kir. posta- és táviró-főtanácsos, a budapesti telefonügyek vezetője.

nagy- és kissarlói *Sarlay* Sándor és néhai neje felsőeöri *Nagy* Irén leányát *Évát* szeptember hó 18-án vezette oltárhoz a Deák-téri ág. ev. templomban *Turnovsky* Gyuláné született klobusiczi *Blaskovits* Ilma első házasságából született fia, klobusiczi *Blaskovits* István.

radistyáni és petneházi *Király* Dezső honvédhuszár alezredes és felesége váradi *Török* Berta leányát *Ellát* szeptember 24.-én d. u. 1/2 órakor vezeti oltárhoz az aradi minoriták templomában csicséri *Csicsery* Gyula cs. és kir. főhadnagy, tábori pilóta, csicséri *Csicsery* Zsigmond testőr tábornok és felesége született lehotkai *Lehoczky* Róza fia.

*

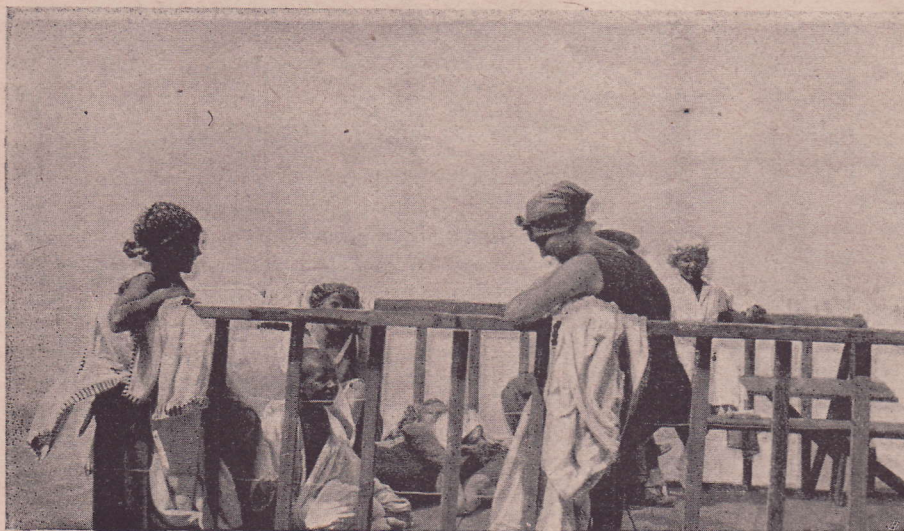
Eljegyzés. szentkirály-szabadjai *Karsa* Kláricát eljegyezte kisszalóki és lucsivnai *Várad-Szakmáry* Tihámér dr. Kassán.

*

Halálozás. túskevári *Körmendy* József, az Attila-utcai főgymnázium jeles tanulója, reményekkel teljes, fiatal életének 15-ik évében hirtelen elhunyt. *Körmendy* Viktor lapunk belső munkatársa kisebbik fiát gyászolja benne, akinek mélységes atyai fájdalomban megilletődéssel és osztozó érzéssel vesz részt *A Társaság*. Ma

Fenyőházán: 1. Máté Juci és Titsch Gyuláné. 2. Titsch Juliette, Totth Márta, Totth Margit, Titsch Márta. 3. Kovaliczky Zeno és Titsch Gyula felvételei.

Balaton-Földvár : gyermekek napfürdője.

Holitscher Pál felvétele.

is, amikor mindennap ezrek és ezrek omolnak a halál karjába, könnyes szemmel állunk meg e kis sirnál, amely egy sokat ígérő lélek korán elfáradt hüvelyét, egy lesújtott család legszebb reménységét zárja el örökre.

*

Fenyőháza. Sötétzöld mélyszínű fenyvesek között átkötve a Vág és Lubochna ezüstös szalagaival ragyog Fenyőháza. Néhai való jó Bethlen András fedezte fel, ma már nem kell neki reklám és évről-évre nő a népszerűsége. Az idén is eleven volt az élet s ha a fiatal urak, — kiket a haza védelme ott tart a csatatéren, — nem is voltak mind ott, mindig akadt néhány szabadságos dalia, egy-két jókedvű papa, kik csendes muzsikaszó mellett, poharazva, a régi jó idők emlékét ébresztették fel az asszonyok, leányok szépséges seregében. Sőt gyermekbál is volt s ez alkalmat adott a nagyoknak is arra, hogy ellejtsenek néhány fordulót. Nem volt zajos, de annál meghittebb Fenyőháza idei szezónja s ha a szeszélyes időjárás sok esőt, hideget hozott is, mégis kedves emlékekkel jött el a társaság Fenyőházáról, hogy jövőre újra visszatérjen hozzá. Ott nyaraltak :

Ary Pál és felesége, Avedik Simon és felesége, báró Balázs György és felesége, báró Bolla Dezsőné, Bánó László és családja, Bolla Béla és felesége, dr. Bálint Rezső és felesége, dr. Brédl Sándor és családja, dr. Bakay Lajos, Domahidy Elemérné báró Perényi Helén, Csengery Árpád és családja, dr. Exner Kornél, gróf Ehrenheim-Sztáray Andorné, dr. Erőss Gyuláné, Fülepp Kálmán, Geönczy Béla és felesége, Gorove Mária, Gyulányi Rezső, Ghyczy Gyuláné, dr. Grün János és családja, Gábor Andor és felesége, Hállay Ferenc, Havass Károly és felesége, özv. Hieronymy Károlyné, dr. Horváth Tivadar és családja, dr. Haupt Albert és családja, Huszár Dezsőné, Jankovich Jánosné és leánya, Jablonszky Ferenc és családja, Kovaliczky Zenó, dr. Kopits Jenő és családja, Komócsy Pál és családja, dr. Kósa Zsigmond és felesége, Kún József és felesége, Kovács Aladárné, Kisfaludy-Lipthay Istvánné és leánya, Laehne Henrik Andor, Malatinszky György és felesége, özv. Marton Ödönné, özv. Ottlik Gézané és fia, dr. Parall Ferenc és családja, dr. Pataky Károly, dr. Papp Imre, Ráth Zsigmond és felesége, özv. Rátz Istvánné és családja, Soós Pálné és családja, gróf Sztáray Gábor, Szalay Péterné, Svastits Elemér és felesége, dr. Sándor László és családja, Schay Gusztáv és családja, Szirmay István és felesége, Szirmay Sándor, Titsch Gyula és családja,

dr. Totth István és családja, dr. Tellmann Károly és családja, özv. Tellmann Józsefné, dr. Vámosy Lászlóné, Vezsenyi Jenőné és családja, Weszely Gyula és Zauner Alajos.

*

Hazafelé! Már ránk köszöntött a vénasszonyok nyara s a vidám üdülők lassan szállingóznak hazafelé a fürdőkről. Ki a fővárosba tér meg, ki a birtokára vonul. A város, a korzó lassan megelevenedik s elkezdődik az édes, szép budapesti ősz. Megjelennek az új őszi toilettek és az új kalapok a lebarapult bájos arcocskák fölött s a Gerbeaud, a sziget, a Svábhegy, újra a régi meghitt társaságtól hangos.

A hazatérőkről e héten következő híreket kaptuk :

Apponyi Rudolf gróf és felesége Tátralomnicról Szekszárdra utaztak.

Barthos Tivadarné Lelléről visszatért a fővárosba. Bessenyei Ferencné báróné Tápióbicskén időzik. özv. Bessenyei Istvánné Kassára érkezett.

Bolgár Ferencné és Lilly leánya néhány hetet Herkulesfürdőn töltött.

Bukovszky Arturné Gavosdián időzik.

Czerny Károly és felesége Budapestre érkezett.

Desseffy Miklós gróf újra a fővárosban időzik.

Ötötvényi Olivér főispán és felesége Herkulesfürdőről Lugosra érkezett.

Esterházy Miklós herceg visszatért a fővárosba.

Farkas Ödönné Balatonföldvárról hazatért.

Grosschmid Béni és családja még Visegrádon üdül.

A Csorbatónál : Hantos Elemér.

báró Herzog András felvétele.

Női kalapok

Lénárt Margit
Budapest
Régi Posta-utca 1.

Telefon : 168—30.

Guttman Lili bárónő Ujtátrafüredről Budapestre érkezett vissza.

Hevesy Lajos és családja visszatért a fővárosba.

Orosdy Fülöpné báróné gógai birtokán időzik.

Páll Alfréd és felesége visszatért a fővárosba.

Patay Katinka Unghiban időzik.

Rácalmási-Pajzs Gyuláné és leánya rácalmási birtokán tartózkodik.

Sztankovánszky Imre cs. és kir. kamarás Csorbatórol visszatért a fővárosba.

Turnovszky Gyuláné Csengődön tartózkodik.

Zichy Hermann gróf a fővárosban tartózkodik.

*

Az alkalmi kirándulás jegyei. A 37. nagyváradi József főherceg-ezred aldunai hajókirándulásra jelentkezni lehet Kornstein Egon főhadnagynál (Rákóczi-ut 78. sz., telefon József 60—37). A négynapos hajóútra, amely alatt a legváltozatosabb szórakozás várja a kirándulókat, nagyban készül a budapesti társaság.

*

Landau Erzsébet fényképészeti műtermét Ferenc József-rakpart 12. szám alatt a nyári szünet után újra megnyitotta. Tavalyi gyermekszámunk pompás felvételei A Társaság tavaszi divatdelutánjának gyermekszereplőiről még emlékébe vannak olvasóinknak. A kitűnő hírnő művészi fényképezőnőt máris sokan keresték fel az előkelő társaságból.

*

Schulz Ila festőművésznő műtermében (IV., Irányi-utca 15.) úri leányok részére festészeti kurzust nyitott. Olaj és pasztell, valamint aquarell-festészetet tanít délutáni tanfolyamokon. Jelentkezni és beiratkozni minden nap lehet a műteremben.

*

A Star második országos bemutatója. Legnagyobb hazai filmgyárunk a Star szeptember 5. és 6.-án tartotta második országos bemutatóját az Omnia-színházban. E bemutatón a kitűnő filmgyár négy új slágerdarabja között két legreprezentálabb alkotásával a „Casanova” című ötfelvonásos és epilógussal végződő hatalmas művével és a hatfelvonásos „Aphrodite” című megindítóan grandiózus drámával ismertette meg a színházi világból, a mozgósínházi szakkörökből és az érdeklődőkből összeverődött lelkes közönséget. Valamennyi darab magán viseli a gondos művészi és technikai munka csillogó bélyegét és különösen a két reprezentáns darab szédlítő perspektíváját mutatja annak a nagyarányúságnak, imponáló felkészültségnek és nagyratörésnek, amely a Star a világversenyt állni kívánja. Az első nap első bemutatott darabja a Hintner Cornelius festőművész által rendezett frappáns cselekményű, fordulatos detektívdráma volt. Az amerikai stílusú darabban egy új idegen származású művésznő, Carmen Cartellieri tűnt fel drámai játékával, kivülr Vándory Gusztáv biztos művészete, karakterisztikus finom játéka keltett nagy hatást. Casanova, a legendás kalandor gazdag szerelmi történetét őt hatalmas felvonásban és egy epilógusban dolgozta fel a Star és bravuros, elkápráztató ötletességgel rendezte Deésy Alfréd főrendező. Ugyancsak ő játszta Casanova szerepét nagyszerű stílusban, maszkja és játéka egyaránt kitűnő. Valamennyi felvonás bővelkedett a nagyhatású attrakciókban. A versailles-i udvar ragyogó rokokó-bálja a versailles-i kert idillikus szerelmei, a tengerparti és trópusi színhelyek tündéri változatai, Casanova színeváltozásai, forró lüktető izgalmakkal fűtötték át ezt a mély lírájú darabot, amelynek hatása drámai erejű volt. A kitűnő címszereplőn

Tátralomnicon: Darányi Ignác.

bárá Herzog András felvétele.

kivül Góth Annie nemes művészete, Hollay Kamilla bájos alakítása, Igalits Sandy démonikus egyénisége, Dán Norbert, Kornay Richárd és Turán Gusztáv kipróbált film-művészete reprezentálták a Star művészgárdájának magas színvonalát. A második napi bemutatót Forró Pál „Fejedelmi nap” című háromfelvonásos vídám életképe nyitotta meg. A pompás ötletű és tiszta stílusú vigijáték, melynek főszereplői Igalits Sandy, Dán Norbert és László Imre voltak, zajos tetszést aratott. Az óriási siker jegyében pergett le Pakots József eredeti hatfelvonásos „Aphrodite” című drámája, amelyet szintén Deésy Alfréd rendezett. Egy mindvégig lebilincselő, érdekes és lélektani mélységekkel teli cselekmény megkapó benyomásai között nézte végig a közönség ezt a hatalmas produkciót, amelynek hatalmas attrakciója lesz az Aphrodite tiszteletére rendezett görög ünnep és felejthetetlennek maradnak a tengerparti gyönyörű felvételek. A darab drámai lendülete magával ragadja a szereplőket is, akik közt a címszerepben Góth Annie tűnt fel finom szépségével és nemes játékművészetével. Peterdy Klára megindító alakításával és Hollay Kamilla kitűnő egyéni játékával szerzett elismerést. A férfiak közül Kornay Richárd alakítása a legemelkedettebb művészet volt, Dán Norbert és Turán Gusztáv, valamint Margittay Gyula karakterisztikus produkciói teljessé tették a drámai összjátékot. A rendezés méltóan reprezentálja Deésy Alfréd művészetét s a fotográfiák tisztasága Vass Károly operatőr művészi tudását dicsérte. A Star ez az új bemutatója örömmel töltheti el a magyar filmgyártás minden igaz barátját.

ROYAL APOLLÓ

A ROYAL-SZÁLLÓ ÉPÜLETÉBEN.

Jegyek válthatók: d. e. 11—1-ig, d. u. 3 órától kezdve.

TELEFON: 74—34.

Tisztelettel kéri egy hivatalnok mágnaínkat, hogy családjuk egy 178 cm. magas, arányos termetű férfitagjának

feleslegessé vált ruhatárát

részére eladni szíveskedjenek. — Választ a kiadóhivatal továbbít.

Tátralomnicon : Drasche-Lázár Alfrédné, Pattantyús Ábrahám, Kaldrovits Pál, Drasche-Lázár Ily. báró Herzog András felvétele.

Abafi Tihamér, zászlós.

Irta Fodor Gyula.

Levél egy ismeretlen hölgyhöz.

Nagyságos kisasszony!

A százados ur ma így szólt hozzám:

— Jelentés érkezett az ezredtörzstől, hogy Abafi Tihamér zászlós, a... ütközet után eltűnt. Valószínűleg: elesett. A szakasza kikülönítve működött, a két ágyu mellett ott találták a kabátját s benne ezt a tárcát. A legnagyobb zavarban vagyunk, kérlek. Semmi feljegyzésünk nincs a zászlós hozzátartozóiról. Jóformán azt sem tudjuk: ki volt. Az iratok összehasonlítása közben a számvivő arra a felfedezésre jutott, hogy te, még a mozgosítás előtt, egy házban laktál a zászlóssal. Rád bízom tehát, hogy felderítsd: ki tarthat igényt Abafi Tihamér örökségére. És hogy kit kellene értesíteni arról, hogy elesett.

A tárcában, amelyet a százados ur átadott, pénz volt, továbbá egy boríték, ezzel a felirással: *Apám sírjáról* (egy göröngy agyagos föld volt a borítékban), végül: egy arckép. Az arckép komoly, szőke, fiatal hölgyet ábrázol, akinek nagy, szürke szeme távoli és ismeretlen világ felé mereng. Az arckép kelte: 1913 február 20.

Ez az arckép: az Öné, ismeretlen kisasszony és azt hiszem az Öné minden, ami Tihamér után maradt. Tudom azonban, hogy Ön nem fog jelentkezni a hagyatékiért s ezért kiválasztom belőle a legértékesebbet: Tihamér utolsó éveinek emlékét és elküldöm Önnek. Elmondom milyen volt, hogyan élt, hogyan várta a halált Abafi Tihamér zászlós. 1913 február 20.-a óta várta.

Abafi Tihamér 1913 május 1-én költözött abba a

házba, ahol laktam. Budán, a Vizivárosban, régi földszintes házacska közlül emelkedik ki a Csalogány-utca 13, ódon, egyemeletes épület, amely ismerte a jó Ferenc császárt és vastag falában az 1818-i ostrom két ágyugolyóját őrzi, emlékül. A ház sarkát egy kis fekete medve szobra díszíti és erről a szoborról nevezték el a szomszédos utcát: Medve-utcának. A házat még ma is A medvé-nek hívják a régi budai polgárok.

Itt bérelt lakást Tihamér.

A Vizivárosban, ahol mindenki ismeri egymást, ahol az emberek kívülről tudják a szomszédaik nyakbőségét és sorsjegyszámait, továbbá a fiatal urak szerelmeit alfabétikus és kronológiai sorrendben, a Vizivárosban érthető szenzációt keltett egy fiatal ember hurcol-

kodása. A Csalogány-utca 13 az érdeklődés közép-pontjába került. A kis, földszintes házak összes ablakai a ház felé fordultak, az ablakokra kis tükröket szerelt a kíváncsiság, a kis tükrök, az ugynevezett kémlelőkék, az utca képét a szoba mélyén elhelyezett nagy tükröbe vetítették, ami által a vizivárosi asszonyságok szobáik mélyéről mindent láthattak, ami utcájukban végbement s nem kellett még csak ki sem hajolniuk az ablakon. Május elsején az összes kémlelőkék a 13-as öblös kapuját figyelték.

Tihamér a butorszállító kocsí után, autón érkezett egy öreg gazdasszony kíséretében. Karcsu, sáppadt, zárkózott fiatalember volt, kedves és hódító. Már a bemutatkozás alkalmával megnyerte a ház gazdáját, sőt a házmestert is. A butorszállító kocsí mélyéből régi és természetes butordarabok kerültek elő, szolid óriások, könyvekkel teli súlyos ládák, bronzok, sok és nehéz szőnyeg, képek, kitűnő piktoroknak nem éppen erkölcsös alkotásai és egy menyezetes ágy, valóságos kápolna.

— Vajjon e csiszolt tükör az ágy mennyezetén mire jó? — kérdezte az ágy láttára a házmester a feleségétől, aki fiatal korában táncosnő volt, de aztán mégis hozzámert a rendőrhöz.

A házmesterné nem felélt, az arca elkomorodott és mintha küssé el is pirult volna.

Másnap megjelentek Tihamérnél a mesteremberek, akik azután szertevitték jó hírét az uri házakba. A kárpitos elragadtatva nyilatkozott Tihamér képzelmenek gazdagságáról és választékos izléséről, az asztalos, aki Lenormandnál tanult Párisban, boldog volt, hogy régi butorok stilusáról cseveggetett vele, dicsérte szakértelmét és tervező készségét, a villanszerelőt találekony-ságával és ötletességével ejtette bámulatba.

A fiatal leányok szívét egy mozdulattal nyerte meg Tihamér. Két nappal azután, hogy beköltözött, tavaszi fergeteg vonult el a Viziváros felett és Tihamér, miköz-

*Perzsaszőnyegek,
antique ezüstök,
ékszerek és egyéb
régiségek*

Rosenstingl

Budapest

IV. ker., Deák Ferenc-tér 4. sz.

Telefon: 6-76.

*Elegáns
szőrme*

*Elkán Gyula szücs
szőrme-nagyáruházában
Károly király-ut 19. sz.*

Lovranában: Várady Etelka, Fésüs Bandi, ifj. Fleischer Elemér, Szmrecsányi Ida, Dr. Fleischer Elemér, Szmrecsányi Ödönné.

ben hazafelé igyekezett, észrevette, hogy a járdán, kitéve az eltaposás veszedelmének, egy elhullatott rózsaszál hever. Felemelte és gyöngéden egy ablakpárkányra helyezte a rózsát, hogy el ne tapossák. Ennek a kis epizódnak hamar híre ment és a kislányoktól Tihamér ezt a címet kapta: édes.

Holott aligha lehetett édes. Komoly és kesernyész ifju volt Tihamér és fáradt. Arcán megkövesedtek a szomorúság vonásai és azt hiszem, ekkor már nem érdekelte semmi, csak a muzsika. Esténként ugyanis Tihamér zongorázott, Bach János Sebestyén, a komor zeneisten zongorakorálekőjátékait szólaltatta meg legszivesebben és apróságokat abból a kottafüzetből, amelyet a sokgyermekes német kántor, második felesége: Anna Magdaléna számára írt. Anna Magdaléna számára, aki nem tudott zongorázni, csak közepesen. Az esti sétálók és egyéb szerelmesek ilyenkor szótlanul álltak Tihamér ablaka alatt és megszorították egymás kezét: a muzsikában találkozott és összeforrt a lelkük.

A lányok Tihamérral álmodtak és lesték a lépéseit. Találgatták: ki lehet? A foglalkozását senki sem sejtette. A bejelentőlapra ezt írta: csillagász és urlovas, ez azonban valószínűleg nem felelt meg a valóságnak. A ház mesterné azon a véleményen volt, hogy Tihamér egy mágna kítágadott, esetleg törvénytelen fia, egy éjszakai pincér viszont azt állította, hogy a szívrabló ifju ujságíró, sőt: író.

Tény, hogy rendesen későn kelt, délfelé, csak uzsonna idején ment el hazulról és estéit ritkán töltötte otthon. A családjáról sem lehetett megtudni semmit. Egy izben két ur látogatta meg. Az egyik olyan volt, mint egy patriarcha az ószövetségből, a másik viszont alacsony volt, köpcös, göndörhaju és fekete. Sokáig tárgyaltak fenn, s a látogatás után Tihamér a kapuig kísért le őket. (Ez vendégeivel szemben szokása volt.) A vastag ember értelmetlenül rázta a fejét s egyre ezt hajtogatta:

— Unglaublich ... ungläublich ...

Az öreg könyezett és elérzékenyedett hangon mondta:

.. Péterffy Anna és Péterffy Erzsébet ..

táncintézetekben, IV., Váci-utca 5. (Türr István-utca sark) és IV., Váci-utca 11/b., szeptember hó első napjaiban új tánc- és torna-oktatás veszi kezdetét.

Gyermek és felnőtt csoportok. Magánóra a nap bármely szakában. — Beíratkozás naponta délelőtt 9-től 1 óráig, délután 4-től 8 óráig.

— Also leb wohl, mein Sohn.

Mind a ketten szomorúak voltak, Tihamér pedig sáppadt és ajkát, amely olyan nagy, finom ívelésű és piros volt, mint egy keleti virág, erőszakosan összecusкта, úgy, hogy még ránc képződött a szélén.

A jelenet azt a benyomást tette reám, hogy Tihamér szakított a családjával. Ez nem is lehetett másként. Ő magas volt, karcsú és szőke, azok alacsonyak és feketék és ezenkívül Tihamér íróasztalát a Szent Szűz relíeffe díszítette és Meister Ekkehard vasárnapi prédikációit olvasta legszivesebben, a magány dicséretét. Két barátja volt. Egy huszárfőhadnagy, két méter magas, harsány és lángeszű, akinek csak egyetlen mondatát hallottam, amely így szólt:

— Aki 180 centiméternél magasabb és helyén van a szíve, azt nem érheti baj az életben.

Ezt mondta a huszár, aztán elesett Limanovánál. Tihamér másik barátja, viszont egy öreg káplán volt, akivel gyakran zongorázott, négy kézre.

Hölgyekkel Tihamért senki sem látta. Viszont gyakran lopták fel magukat a szűk lépcsőházban és

MI TEHÁT AZ
A B C
PUDER — ?

GYÖRI ARANKA

DIANA-PUDER
HÁROM SZÍNEN
ALABÁSTROM * BOROSTYÁN * CORALL
FEHÉR KRÉM RÓZSA

MINDENÜTT KAPHATÓ.

surrantak lakásába a vadszöllővel befuttatott, homályos folyóson, ismeretlen és idegen hölgyek, és éjszaka, ha a csend elborította Budát, szobája nyitott ablakából kis, halk és boldog sikoltásokat és elfojtott, turbékoló kacagás zenéjét hozta a megkésett polgárok szemérmes fülébe a tavaszi szellő. Gyakran érkezett a címére virág és az éjszakai pincér felesége fölfedezte, hogy egy hölgyre, aki nála járt, auto várt az Irma-téren, ajtaján hétágu koronával. Egy délelőtti detektív jött Tihamért. Egy gyönyörű artistaleány ugyanis öngyilkos lett és kiderült, hogy a mérget Tihamértól kapta.

Tihamér gyakran ült az ablaknál, amelyre egy régi csillagvizsgálót szerelt fel (egykor Dolland készítette Londonban), és e távcsövön nem annyira az Oriont figyelte, mint inkább a szemközti házak gyanutlan, tárt ablakain át a hölgyeket, kileste titkaikat; az ébredés, az elpihenés apró szcénáit. A leányok el is nevezték, így: a csillagász és aki csak elment az ablaka előtt, nyiltan vagy lopva, felnézett valamennyi a bűvös részcsőre, amellyel, ha akarta, Tihamér magához ölelhette képüket. Minden nap kapott virágot és színes, illatos, nyilván egymelódíajú leveleket, amelyek közül, gyakran, egyet sem bontott fel, mint takarítónője beszélte.

Sokszor látták a hajóállomásnál, vagy a villamos megállóhelyen ácsorogni. Várt valakit. Akit azonban várt, nem jött el, soha. Önt várta, nagyságos kisasszony.

Mély részvétet éreztem iránta, hogy oly sok nővel osztja meg életét, holott az igazi szép: az egyetlen nagy szerelem és tudtam, mind erre, e lázas és sorvasztó kalandokra csak azért van szüksége, hogy — hiányozván életéből a komoly munka — gyönyörködhessek a saját erejének mindent lebíró nagyszerűségében, hogy ne kelljen kétségbe esnie életének reménytelen sivatásága fölött, hogy elhitthesse önmagával: ur a szíveken. A sok és sokféle szerelem azonban még erre sem volt képes, még narkotizálni sem tudta gyötrődő lelkét. Egy délelőtti megcsuszott a lépcsőn és egy ezüst szelencét ejtett ki kezéből. A szelencéből kis fehér bonbonok gurultak szét a földön, nem sikerült valamennyit összeszednie. Az egyiket felemeltem és megmutattam gyógyszerészbarátomnak. A vizsgálat kiderítette, hogy a bonbon veszedelmes éter- és opium-preparátum, a sátánnak adta el lelkét, ki e pokoli ostyát magához veszi, a gyönyörök paroxizmusát ismeri meg átalok, de a gyönyörökért a halálok halálával fizet és már itt, ezen a földön a pokol tüzeire jut.

Tihamér sáppadt és sorvadt és talán elmúlt volna egy téli éjszakán, ha másként nem rendezi élte fináléját a sors.

Besorozták katonának. A hölgyekkel többé nem törődött, ünnepélyesen, komolyan készült a halálra.

Megerősödött, szép volt, nyugodt és komoly. Ez illett hozzá. És egy éjszaka leleplezte a titkát.

Egy huszársázlós volt nála, látogatóban. Amikor eléje ment, ezzel fogadta:

— Köszönöm, hogy eljöttél.

Mire a huszár így felelt:

— Fegyvernököd vagyok.

Nem tudom, mit beszéltek egymással ezen az estén. Éjjel egy óra volt, amikor Tihamér lekísérte a zászlóst. A ház már aludt és az öblös kapualja sötétén *tátongott*. Az udvart ezüstös fénybe borította a hold. A huszár megállt és, mint a görög tragédiák hirmondója, ismételte az üzenetet, amelyet reá bízta. Ezt mondta:

— Holnap magam mellé veszem a trombitást és a parancsóraltisztet és fellovagolok a hegyre, ahol lakik. A trombitás, mint parlamentaire érkezésekor a general-

marsot fogja fujni. Én, leszálok a lóról, a kertbe lépek és ezt kérdelem az öreg lakájtól: Itt lakik-e Mária nagyságos kisasszony? Ha igen, vezessen kérem elé! Átadom a leveled és ezt mondom: az élet és a halál határszéléről küldi Tihamér ezt a levelet...

És ekkor, Tihamér, elfuló hangon és szenvedelmesen, ahogy nem hallotta őt talán még senki, sohasem, vágott a szavába:

— És megmondd: hogy már nem birom tovább. Hogy az érzéseim, a gondolataim, a tetteim, az erőm és a gyöngeségem, a gyötrelmem és a gyönyörűségem, mind, mind csak egyetlen nagy vágyakozás utána. És megmondd: úgy kívánom, hogy meghalni sem tudok már nélküle.

Elbucsuztak.

Aznap, amikor el kellett utaznia, Tihamér már reggel ablakához állott és nem mozdult onnan esti félkilencig. Állt és várt. És este, félkilenckor elutazott.

Tíz perccel később, lélekszakadva és lihegve, könnyű bál belépőben és selyempicellőben egy fiatal hölgy kopogtatott az ajtaján. Hasztalan. A lakás ekkor már üres volt és lakatlan és a háznép megszokta, hogy hölgyek hiába zörgetnek Tihamér ajtaján. A fiatal leány az ajtófélfának dült, s testét rázta a sirás. Egy félórával később egy autó jött érte, benne magas, vállas, már öreg ember, nagy ur és elvitte a leányt a küszöbről, ahol úgy állott, mint a fájdalom és a szenvedés szobra.

Ez a hölgy, ugy-e, Ön volt, nagyságos kisasszony? Megkésett és a levelei elvesztek a tábori postán... Így volt?

Mindegy. Tihamér, úgy látszik mégis meg tudott halni, Ön nélkül is meg tudott halni, nagyságos kisasszony és én kötelességemhez hiven, itt küldöm a beszámolót a haláláról. Most még néhány dicsérő szót kellene keresnem a számára, amint az az ugynevezett hősi halálról szóló hivatalos értesítésekben illő és szokásos. Ilyen jelzőket azonban nem találok. Tihamér nem volt hős. Nem tudott megküzdeni az Ön emlékével, kisasszony és megfutott az élet elől. A harctérre ment meghalni, mintha a háborút magánszerelmek elintézése céljából találta volna föl a nagytőke.

Kérem, fogadja el emlékül, nagyságos kisasszony, ezt a halotti maszkot, amelyet kis, ellesett szcénákból rótt össze az Ön ismeretlen és alázatos szolgálja. Ha nem akarta elfogadni az életét, fogadja el legalább a halálát, mert az is, miként élete, sőt, még százszor inkább, egységűdül: az Öné.

A magyar mágnavilág alakjait mutatja be pompás meglevenítő erővel SZEMERE GYÖRGY legujabb regényében, címe:

két leány

KÉT KÖTET. ÁRA 10 KOR.

Megrendelhető A TÁRSASÁG kiadóhivatalánál, IV., Reáltanoda-utca 18. sz. Postaköltségre külön 50 fillér küldendő.

Felölös szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05

Balaton-Földvár.

Perczel Tiborné és
Kollerich Pálné.

Nyári nyírás: Asbóth
Jenő, ifj. Littke Jenő,
Heinrich Antal, Heinrich
Gábor.

Sonja és Marilla von
Switalska

Jalsoviczky főhadnagy, Éber Villike, Kiss Ily, Kiss
Margit.

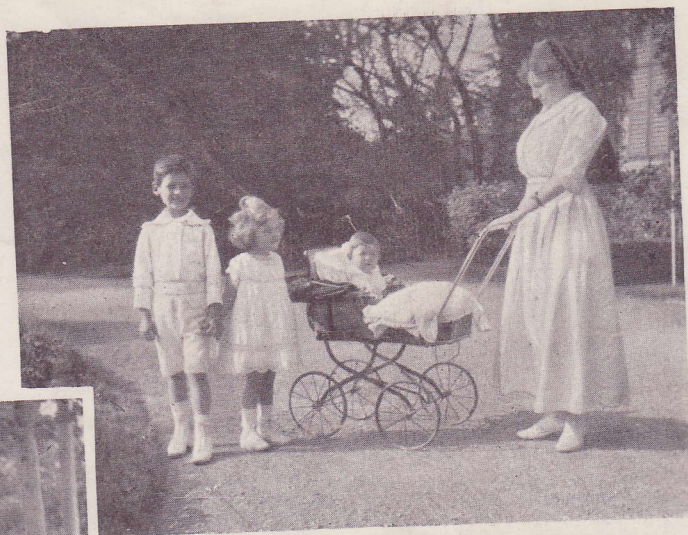
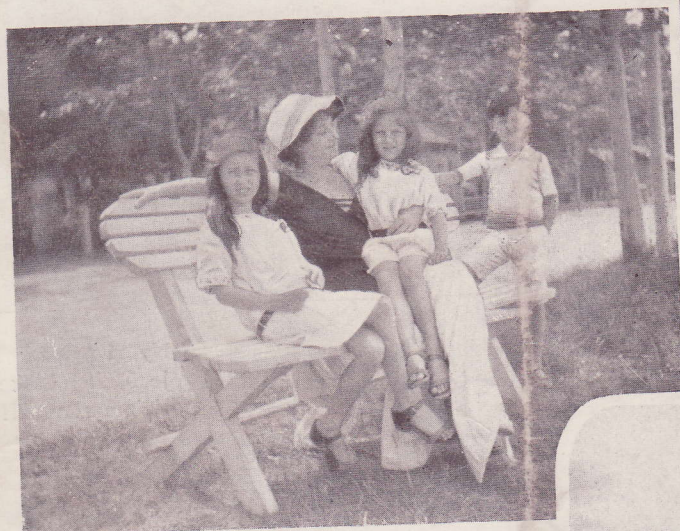

Az új balatonföldvári kápolnák előtt.

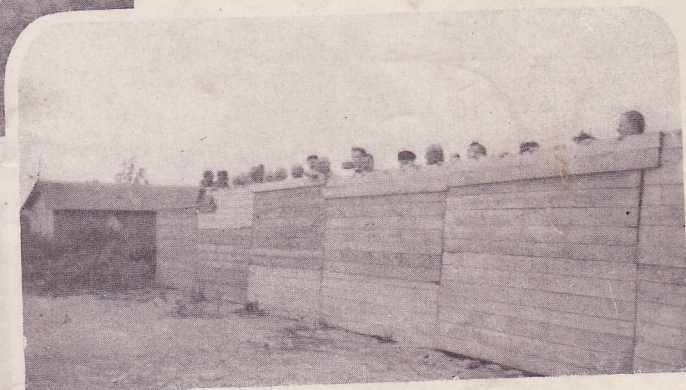
Szabó Nándor felvételei.

Balaton-Földvár.

László Ferencné és gyermekei.

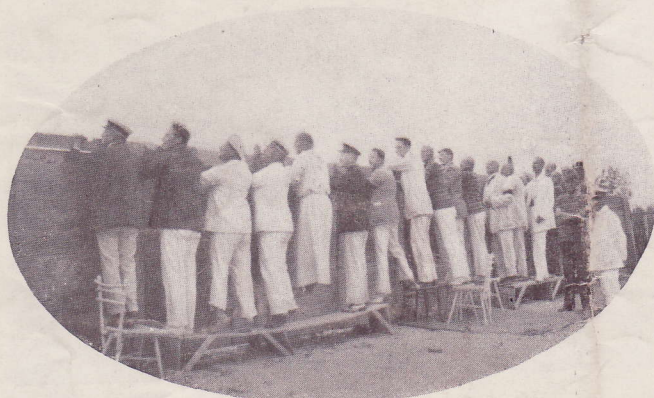
Petzrik Jenő gyermekei és Czárán Istvánka.

A palánk mögött.

Csáky Biri, Csáky Friderika, Sebestyén Ödön, Bázár Gitta, Odry Árpád.

Perczel Tibor, Zlinszky István, báró Harkányi Károly, Asbóth Jenő, Rákosi Gyula, Petzrik Jenő, Kvassay László, Odry Árpád, Stettka Gyula, Heinrich Dezső, Lisznyai D. Tihamér, Czakó László, Karlovsky Bertalan, Gyenes László, Burger Béla, Tömöry Kálmán.

Fónagyné Abelovszky Margit.

Szabó Nándor fév.